

2 Інженерні підрозділи ЗСУ поступово розмінують територію, прилеглу до сховищ балаклійського арсеналу

У неділю, 26 березня 2017 року, о третій годині за київським часом переведенням годинникової стрілки на одну годину вперед запроваджується літній час

ГАЗЕТА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

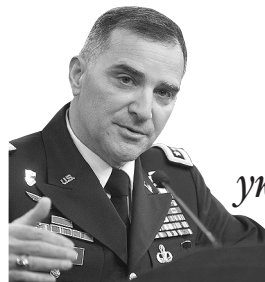
СУБОТА, 25 БЕРЕЗНЯ 2017 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№57 (5926)

ЦИТАТА ДНЯ

КЕРТІС СКАПАРРОТТІ:

«Росія випробовує на Донбасі деякі нові військові методи. І ми маємо посилити українські Збройні сили настільки, наскільки це можливо».

Верховний головнокомандувач Об'єднаних збройних сил НАТО в Європі про усвідомлення небезпеки, яке РФ поширює на весь континент

СБУ реформують і підвищують планку вимог

ВИКЛИКИ. З нагоди 25-річчя створення Служби безпеки України Президент Петро Порошенко відвідав тренувальну базу центру спеціальних операцій СБУ «Альфа» у Київській області. «Наша спецслужба навчилася і розуміти задуми ворога, і діяти асиметрично, і перейшла до системної роботи», — заявив він, поставивши завдання розкрити вбивство журналіста Павла Шеремета, колишнього депутата Держдуми РФ Дениса Вороненкова й диверсії на складах боєприпасів на Харківщині.

Тому відомству слід шукати нові форми протидії російському агресору в умовах гібридної війни. «Окрему небезпеку становлять спроби Кремля завдати удар у спину, ослабити зсередини нашу державу і позбавити її волі та здатності для подальшого розвитку», — цитує УНІАН слова Президента.

Він анонсував проведення найближчим часом засідання Ради національної безпеки і оборони щодо реформування служби. СБУ є і залишиться основним контррозвідальним органом держави, і цю складову буде піднято на порядок вище, як вимагають зовнішні загрози перед Україною, запевнив Президент.

ЦИФРА ДНЯ

118 осіб

перебувають нині, за даними СБУ, у заручниках бойовиків на окупованих територіях Донеччини й Луганщини

Парад юних талантів

Лауреат Міжнародного конкурсу «Мистецтво XXI сторіччя» (Литва, Клайпеда), Марія ГАСЮК (фортепіано)

МИСТЕЦТВО. Діти-музиканти, які своїми виступами підкоряли світові сцени, зроблять чудовий подарунок киянам у стінах філармонії на відкритті сезону-2017

ТРИВАЄ
ПЕРЕДПЛАТА
ГАЗЕТИ
«УРЯДОВИЙ
КУР'ЄР»
НА 2017 РІК

ПЕРЕДПЛАТУ
ПРИЙМАЮТЬ
УСІ
ВІДДІЛЕННЯ
ЗВ'ЯЗКУ
УКРПОШТИ

Газета для тих, хто приймає рішення

ОПЕРАТИВНО

друкуємо закони України, укази і розпорядження Президента, урядові рішення, адже більшість із цих документів набирають чинності саме з дня опублікування в «Урядовому кур'єрі»

ОБ'ЄКТИВНО

висвітлюємо діяльність глави держави, роботу Кабінету Міністрів, органів виконавчої влади в центрі та на місцях

ТЕЛЕКУР'ЄР

програми головних телеканалів України на сторінках «Урядового кур'єра»

КОМПЕТЕНТНО

на запитання читачів відповідають авторитетні спеціалісти: урядовці, юристи, учені, лікарі

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА

для ветеранів війни, пенсіонерів, чорнобильців, студентів

для інших передплатників та підприємств і організацій

на 1 місяць	25 грн	47 грн
на 3 місяці	75 грн	141 грн
на півроку	150 грн	282 грн

Соціальний передплатний індекс 40227

Передплатний індекс 61035

УВАГА!
Послуга за приймання передплати на 2017 рік — безкоштовна.

У Києві газету також можна придбати в кіосках «Союздруку»

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 24 березня 2017 року

USD 2705.7689 за 100 доларів США

EUR 2918.4423 за 100 євро

RUB 4.7038 за 10 рублів

/ AU 337544.67

AG 4748.62

PT 261647.85

PD 214567.47

за 10 трійських унцій

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Відповідь буде, коли затихнуть вибухи

НАДЗВИЧАЙНА СИТУАЦІЯ. Прем'єр не знає напевне, з диверсією чи недбальством зіткнулася Балаклія. За будь-яких обставин об'єкти міста відновлять

Катерина МАЦЕГОРА,
«Урядовий кур'єр»

Засідання оперативного штабу щодо надзвичайної ситуації в Балаклії на території військового складу Міноборони Прем'єр-міністр Володимир Гройсман проводив у межах робочої поїздки на Харківщину. Разом із ним оперативно відреагувати ухваленням рішень змогли віце-прем'єр-міністр — міністр регіонального розвитку, будівництва та ЖКГ Геннадій Зубко, голова Харківської обласної державної адміністрації Юлія Світлична, представники силових структур.

Спочатку слухали інформацію відповідальних відомств про евакуацію людей з імовірної зони ураження від вибухів на військовому складі. Озвучені дані дали підстави главі уряду резюмувати: «Я хотів, щоб ми окреслили план дій на найближчі дні, щоб захистити людей, передовсім забезпечити надійний рівень їхньої безпеки і підготуватися до ліквідації наслідків вибухів боєприпасів. Найголовніше — це захист людей, які проживають на території, що може бути потенційно ураженою».

Згідно з попередніми підрахунками, внаслідок вибухів на балаклійському військовому складі втрачено близько половини площі арсеналу. Розглядають дві версії

Тимчасового притулку потребують не лише люди, а й їхні домашні улюбленці

причин цієї надзвичайної ситуації: диверсія і недбальство.

Захід відбувався за зачиненими для представників ЗМІ дверима. Результати й домовленості Прем'єр озвучив пізніше: «Ми оцінюємо площу ураження вже в 50% самої території бази. Усе опізнати буде можливо після спаду інтенсивності вибухів. Тільки тоді можна буде з'ясувати, які втрати, які причини виникнення надзвичайної ситуації й відповісти

на запитання: «Чому так сталося?»

Усі сценарії можливого розвитку подій ретельно перевіряють. Глава уряду зауважив, що технічне забезпечення військового складу було на високому рівні. Його слова цитує департамент інформації та комунікацій з громадськістю Секретаріату КМУ: «Що стосується захисту складу, то технічно він був досить непогано забезпеченим, облаштованим, і

тому це ще більше викликає запитань, що саме стало причиною. Тому що технічне забезпечення і оснащення було на досить високому рівні».

А мав він на увазі фактаж щодо роботи на території арсеналу необхідної кількості броньованої техніки. Потім звертав увагу на залучення співробітників Національної поліції, Національної гвардії, зокрема щодо здійснення патрулювання. Нині там працюють понад 550 осіб.

Уже за 3—7 діб, усе залежати-ме від зменшення інтенсивності вибухів, відповідні служби розпочнуть розмінування й відновлювальні роботи. І тільки згодом встановлюватимуть причини надзвичайної ситуації. «Нам потрібно ще кілька днів. Ще раз наголошую, що ми будемо готові з розмінування, забезпечені будівельними матеріалами», — сказав глава уряду.

На нараді керівники інших обласей отримали доручення надати необхідні матеріали для відновлення зруйнованих об'єктів. Про цифровий еквівалент можна буде говорити, коли небо проясниться від вибухів. Особисто Володимир Гройсман очікує від Харківської ОДА запиту на додатковий ресурс із резервного фонду державного бюджету. Кабінет Міністрів хоче його швидко задовольнити рішенням.

«Фактично ми готові. Зараз головне — звести до нуля інтенсивність вибухів, щоб не було загроз прилеглим територіям у радіусі 10 кілометрів, і найголовніше для нас зараз — робота з людьми, щоб ніхто не постраждав», — наголосив Прем'єр.

Уже під вечір у четвер він відбув до села Гусарівка. Там розташовано пункт збору жителів, евакуйованих балаклійців. У цьому куточку Харківщини Прем'єр опікувався життям людей, прохаючи рятувальників діяти в такий спосіб, щоб унеможливити життя і здоров'я громадян. «Це найбільший виклик для всіх служб. У момент переміщення маємо хоча б на мінімальному рівні задовольняти потреби людей», — додав він.

Відповідні служби здійснюють обхід містом і перевіряють, чи всі балаклійці виїхали з нього, звертаючи особливу увагу на тих, хто потребує особливої чи медичної підтримки.

Евакуйованим жителям Прем'єр озвучив фактаж. Мовляв, забезпечено 1,4 тисячі місць для тимчасового розселення людей. 1,6 тисячі місць з'являться найближчим часом. Заспокоював Володимир Гройсман вимушених евакуйованих словами про ухвалення рішень щодо відновлення зруйнованих через вибухи об'єктів, намір надати на цю потребу необхідні кошти.

Влада шукає альтернативу вугіллю

Михайло ЮРЧЕНКО
для «Урядового кур'єра»

ГОДИНА УРЯДУ. Розробити й винести на наступне засідання уряду Стратегію розвитку вуглевидобувної галузі для проведення подальшої модернізації шахт і стабільної виплати заробітної плати шахтарям доручив Міністерству енергетики та вугільної промисловості Прем'єр-міністр Володимир Гройсман. Під час парламентської Години запитань до уряду він також доповів, що Україна має сьогодні чітку сформовану програму досягнення енергетичної незалежності. Тому спроможна реагувати на всі енергетичні загрози, з урахуванням співпраці з авторитетними міжнародними експертами. Крім того, уряд вивчить питання створення Центру енергетичної безпеки НАТО.

Безпосередньо із цим пов'язані й наслідки блокади постачання енергетичного вугілля з тимчасово невідконтрольних територій Донецької та Луганської областей. Її ініціатори, за словами Прем'єра, змусили всю країну відмовитися від 1% ВВП. «Це означає, що сотні мільярдів гривень не надійдуть в економіку країни, не буде сплачено жодної копійки податків... Наше завдання зараз — компенсувати це економічне падіння і замінити його економічним зростанням», — цитує УНІАН слова Володимира Гройсмана.

Для досягнення енергетичної незалежності проводиться повне заміщення дефіцитного вугілля антрацитної групи, а також здійснюється модернізація теплової генерації шляхом переведення блоків ТЕС на вугілля марки «Г». «Ми все робимо для збільшення частки атомної енергетики і створюємо механізми для зниження споживання. Також цього року ми збільшимо видобуток газу більш ніж на півмільярда кубометрів», — додав Прем'єр.

Говорив він і про повноцінну пенсійну реформу, в межах якої вже цього року можна сподіватися на перегляд пенсійних виплат: «Але це можна буде зробити, коли ми проведемо з вами у цій залі, я сподіваюся, найближчим часом, найближчими місяцями, повноцінну пенсійну реформу». Вона дасть змогу побудувати справедливий й бездефіцитну пенсійну систему.

А ще Кабінет Міністрів має намір протягом 5—7 років привести у нормальний стан дорожню інфраструктуру країни, 95% якої фізично й морально зношеною. Уряд поступово збільшуватиме обсяги фінансування будівництва та ремонту доріг.

Фінансування будівництва дорожньої інфраструктури за рахунок коштів від перевиконання плану митних зборів дало позитивні результати. І будівництво дороги Одеса—Рені, що фінансується за рахунок митниці, перебуває під особливим контролем уряду.

Територію арсеналу поступово розмінують

ПРИБОРКАННЯ. Евакуйовано майже 36000 жителів Балаклії і прилеглих сіл

Володимир ГАЛАУР,
«Урядовий кур'єр»

Станом на вчорашній ранок на території арсеналу в Балаклії спостерігали вибухи різної інтенсивності. Їх частота і потужність помітно зменшилися. Це підтвердив і житель села Вербівка Анатолій Перерва, який перебрався до Харкова і тепер на постійному телефонному зв'язку із сусідами, яких евакуювали до Андріївки, але час від часу навідується своє господарство, щоб погодувати худобу. Їхне обійстя з протилежного від складу боєприпасів краю села, за 5—6 кілометрів, і варто на блокпостах дозволяють навідуватися до подвір'я.

Перші вибухи наш герой почув серед ночі, і вже близько 3-ї години по місцевому радію оголосили тривогу та евакуацію. Назвали номери телефонів, адреси евакуаційних пунктів.

«Паніки не було. Люди, звісно, були стривожені, але не переполохані, — розповідає свідок подій. — За такий короткий час евакуацію організували на дуже високому рівні. Спочатку вербівці з мого кутка розселилися в балаклійській школі, де нас напоїли чаєм, а потім пригоости-

ли гарячим кулішем. Уранці, коли розширили зону ймовірної небезпеки до 10 кілометрів, нас перевезли до Андріївки».

Руйнувань будинків він не бачив, на їхньому краї села навіть шибки у вікнах залишилися цілими, а ось будинкам поблизу балаклійського вокзалу, селища нафтовиків, військових на території бази дісталося, хоч стіни цілі, пожеж начебто не було.

На вечір 23 березня, як розповіла голова Харківської облдержадміністрації Юлія Світлична, евакуйовано майже 36 тисяч жителів Балаклії та прилеглих сіл. «На місці розгорнуто 24 евакуаційних пункти, куди доставляють усіх, хто не зміг виїхати на власних автомобілях або не має іншого місця проживання. Ми забезпечимо їх усіма необхідними продуктами харчування, стаціонарними ліжками та постільною білизною. Вживатимемо всіх заходів для безпеки жителів Балаклійського району», — підкреслила Юлія Світлична.

Уранці другого після початку НП дня проведено авіаційну розвідку місцевості для виявлення осередків пожежі, а також інженерну розвідку. На місце прибули інженерно-саперні підрозді-

ли ЗСУ. Вони розмінують територію, прилегли до майданчиків з озброєнням, і готові до розмінування території складів.

«Працюємо в тісному контакті з ДСНС, Міноборони. До роботи долучилися районні служби, які роблять усе необхідне, щоб зменшити соціальну напругу та максимально надати можливості для розселення тим людям, які цього потребують», — продовжує Юлія Світлична.

За інформацією прес-служби ДСНС, уранці до ліквідації наслідків надзвичайної ситуації залучено 1302 особи та 210 одиниць техніки, зокрема від ДСНС — 362 співробітники та майже 90 одиниць спеціальної та пожежної техніки, 9 піротехнічних розрахунків. На залізничній станції чергує два пожежних потяги. Тимчасово припинено рух потягів через станцію Балаклія та автомобільного транспорту. Заборонено використання повітряного простору в радіусі 40 км.

Ще першого дня після вибуху обласний центр був готовий прийняти евакуйованих з Балаклії. «Ми визначили місця перебування людей. Це території комунальних підприємств, дитячі табори, соціальні установи, модуль-

не містечко. Крім житла готові надати харчування, медикаменти, психологічну допомогу», — каже перший заступник Харківського міського голови Ігор Терехов. Люди можуть розміститися зокрема в модульному містечку, де є 70 вільних місць. Розгортають додатковий модуль на 40 осіб.

У Харківському міському центрі реінтеграції безпритульних готові прийняти 10 чоловіків і 10 жінок, у центрі комплексної реабілітації осіб з інвалідністю «Промінь» можуть тимчасово розселити 3 сім'ї з 4 осіб.

Комунальне підприємство «Харківводоканал» також готове надати місця для 400 осіб у дитячих таборах відпочинку «Факел» і «Ромашка», на базі відпочинку «Аква». Якщо бракуватиме місць для евакуйованих, ще 400 осіб готові розмістити в казармах Харківського університету Повітряних сил імені Івана Кожедуба. З Харкова до Балаклії відправлено питну воду, місто готове надати й продукти харчування.

Для підтримання порядку й запобігання мародерству в Балаклії розгорнуто 16 маршрутів патрулів поліції. Ще 15 маршрутів розроблено для охорони громадського порядку на прилеглих територіях.

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Коровай «СХІД-ЕКСПО-2017» прийшовся до столу

НА ЧАСІ. Бізнес, який розвивають на сході країни, живий і готовий завойовувати нові ринки

Олена ОСОБОВА,
«Урядовий кур'єр»

На Луганщині 67 підприємств та підприємців представили власну продукцію та можливості під час цього форуму в межах нової ініціативи для малого та середнього бізнесу, ініційованої ПРООН за фінансової підтримки Посольства Великої Британії в Україні. Для бізнесменів Луганщини цей захід став унікальним шансом презентувати власну справу в різних галузях, встановити комерційні відносини, зацікавити потенційних партнерів, розширити ринки збуту і знайти нові можливості розвитку своєї справи.

«Наше підприємство, щойно почалися бойові дії, втратило всіх партнерів і контрагентів, бо всі пакувальні матеріали й сировину ми отримували з Луганська, — розповідає представниця Білокуракинського хлібозаводу Жанна Тарасова. — Тепер купуємо де доведеться: пакувальні матеріали веземо з Вінниці, згущене молоко, повидло — з Дніпра й Запоріжжя. Але немає стабільності в контактах із постачальниками. Та й транспортні витрати великі, а дороги такі, що це позначається на термінах поставок. Тож дуже хотілося б на цьому бізнес-форумі — «СХІД-ЕКСПО-2017» — знайти постачальників з області».

Вона із задоволенням демонструє запашний коровай, випечений до форуму з його логотипом. На підприємстві виготовляють понад 40 видів хліба та хлібобулочних виробів, тож хочуть, щоб кожному булочку було упаковано елегантно.

А ось вимушені переселенці-підприємці Світлана та Микола (прізвище попросили не називати, бо доводиться навідуватися й на тимчасово окуповану територію) розраховують тут більше дізнатися про гранти на розвиток малого біз-

Такий запашний коровай випекли на Білокуракинському хлібозаводі до цього форуму

несу від міжнародних організацій, зокрема ПРООН. «До війни наш розплідник хвойних рослин працював поблизу Станції Луганської, — розповідає Світлана. — Потім спекотне літо 2014-го. Чоловік підірвався на міні. Півроку провели в лікарні. За цей час наш розплідник розбомбили. Але частину рослин вдалося перевезти до Старобільська. Там почали все наново, фактично з нуля. Щоправда, нам допомогли: площі надав один з евакуйованих національних вишів, та й міжнародні організації посприяли у відновленні справи. Адже наш розплідник хвойних рослин — це ще й виховання певної культури ландшафтного дизайну. Вирощуємо навіть ялівець. Отже, вирішили на виставці заявити про себе й нагадати

тим, хто знав нашу продукцію раніше».

Поеднує більшість представників бізнесу Луганщини те, що через особливості ситуації в області економічно активні люди опинилися у скруті. І це дуже добре розуміє обласна влада.

«Проблему зруйнованих об'єктів інфраструктури в регіоні неодноразово обговорюють на всіх рівнях, і головне завдання представників влади — пошук додаткових фінансових можливостей для їх відновлення, — заявив голова Луганської ОДА Юрій Гарбуз під час урочистостей у Северодонецьку. — Але сьогоднішній форум підтверджує активну життєву позицію Луганщини. У такі непрості часи ми не склали рук і не перетворилися на депресивний регіон».

На Луганщині нині понад 20 тисяч суб'єктів господарської діяльності, з яких 241 підприємство представляє середній бізнес і 440 — малий. У цьому сегменті задіяно понад 80 тисяч осіб. Суб'єкти малого й середнього підприємництва, за словами обласного керівника, реалізували продукції на майже 24 мільярди гривень, що становить 62% усього обласного обсягу.

Юрій Гарбуз висловив вдячність міжнародним партнерам із Програми розвитку ООН та країнам-донорам за підтримку Луганщини у цей непростий для неї час.

Тільки на Луганщині ПРООН реалізує нині 9 програм, серед яких інфраструктурні проекти, програми розвитку бізнесу, гранти для малих і середніх підприємств. Але найголовніше, що працівники місії, за визнанням регіонального менеджера ПРООН з розбудови й налагодження миру в Україні Соломії Стахів, відзначають у Донецькій і Луганській областях «енергійність людей, прагнення до нових можливостей для осучаснення та виходу на нову платформу в роботі».

«Область жива економічно! І дуже важливо, аби вся Україна побачила, що Луганщина енергійна, бізнес тут розвивається. Тому потрібно вкладати сюди більше коштів і можливостей, — зауважила Соломія Стахів. — Сьогоднішній захід — платформа для середнього і малого бізнесу, специфічно зроблена саме для виробників, які можуть розкрити свій потенціал на території Луганської області, а також розповсюдити продукцію за межі регіону, можливо, навіть за межі України. Загалом усю програму заходу спрямовано на допомогу, ми прагнемо зробити так, щоб покупці знали, який бізнес працює в Луганській області та які його можливості й перспективи».

ПРОШУ СЛОВА!

Вантажте танки вагонетками!

Павло КУЩ,
«Урядовий кур'єр»

На окрайці території, де стовбичать високі терикони, вивершені з гілз стрілецької зброї та артилерійських систем, триває збройна лихоманка. Тутешні шахти (точніше, те, що від них ще залишилося) стали на ударну вахту видобутку і підняття на-гора потужної зброї, запаси якої виявили у підземеллях. Як водиться, цей трудовий ентузіазм підтримали місцеві газети, вибухнувши заголовками на кшталт «Дамо «республіці» побільше танків!», «Ще вчора 100 реактивних систем залпового вогню «Град» за місяць були рекордом, а сьогодні — це норма!», «Перевиконаємо квартальний план з видобутку зенітно-ракетних комплексів «Бук»!». До продуктивного промислу долучилися навіть нелегали на «копанках» і зробили свій скромний внесок — відкопали у тісних норах добрий десяток 203-міліметрових самохідних артилерійських установок «Піон».

А днями на шахті імені, даруйте, Мотороли відбулася урочиста подія — тут підняли на-гора найпершу важку вогнеметну систему «Буратіно», здатну випалювати все живе на величезній площі. Бригаду гірників, якій доручили витягти на поверхню цю страшну зброю, зустрічали не тільки вже відкоркованими пляшками і налитими чарками, а й з телекамерами. «А що тут такого? — ніяково знизав плечима бригадир, витираючи піт з лоба. — Там (він показав пальцем під ноги) цього добра ще вистачає! І як нам скажуть звідти (брудний палець штрикнув догори), ми можемо навіть крейсер чи атомний підводний човен дістати! Або стратегічний бомбардувальник!»

Мабуть, так чи приблизно так повинен уявляти собі пересічний люд постійне поповнення арсеналів проросійських незаконних збройних формувань на Донбасі потужною військовою технікою, боєприпасами й паливом до неї. Принаймні, у цьому недавно у Гаазі, де нарешті почали розглядати відповідний позов України, взявся переконувати представник РФ Ілля Рогачов. Відкараскуючись від тривалих поставок Росії зброї на Донбас, він згадав про захоплені трофеї безпосередньо у ЗСУ ще в 2014 році, а потім запропонував наступну не менш «правдоподібну» версію: «Велика частина цих запасів залишилася у шахтах Донбасу і опинилася у повстанців».

Що ж, у пропагандистської безглуздії нісенітниця про «розп'ятого хлопчика» з'явився гідний конкурент. Бо навіть люди, далекі від специфіки роботи глибоких шахт Донбасу, розуміють: йдеться про незграбну брехню, розраховану на недоумкуватих персон. А ще у цьому разі носії цієї ідіотичної версії стали живим втіленням приказки «Чув дзвін, та не знає, де він». Адже на Донецьчині в районі Бахмута, де неподалік розташовані соляні шахти, справді є сховище старої зброї радянських часів. Та, по-перше, бойовики ще у 2014 році кілька разів намагалися захопити цей об'єкт, однак так і не змогли потрапити на його територію. А по-друге, там зроду не було тієї важкої техніки і зброї, особливо вже не радянського, а російського виробництва, яку ось уже три роки пруть на Донбас з-за кордону автомобільними шляхами і залізницею. І українська розвідка, й міжнародні експерти збрали достатньо задокументованих підтверджень пересування «воєнторгу». Та й один із російських телеканалів недавно прохопився, що на озброєнні «армії «ДНР» є аж 700 танків та 400 інших бронемашин». Щоправда, там посоромилися верзти, що їх витягли із шахт чи «копанок».

Причому примитивна «відмазка» у Гаазі росіян від своєї зброї дуже спантеличила насамперед жителів тимчасово окупованої території. Люди, які добре знають, що таке шахти, спершу глузували з неоконкретної брехні, а потім збагнули: це сміх кризь сльози. Адже «куратори» фактично відкараскалися від руйнування колись потужного потенціалу Донбасу, вбивства й поранення тисяч людей і переклали цю відповідальність на самих жителів краю. Тобто за пропонованою версією, це саме вони відшукали у шахтах і підняли на поверхню танки, САУ, реактивні системи залпового вогню «Град» чи «Ураган», гори-терикони боєприпасів до них і почали гатити з них навсібіч по своїх містах і селах... Проте з такою нісенітницею тепер не згодні навіть ті, хто ще два роки тому горлав: «Путін, введі войска!» Бо люди є ще живими свідками того, як «добрий» сусід і справді ввів сюди силу-силенну військової техніки, зброї та «іхтамнет», що стали головною причиною поступового перетворення густозаселеного регіону на пустелю, і спритно з'їхав із теми. Мовляв, я не я, і зброя не моя...

Страшно навіть подумати, до чого ще можуть вдатися професійні «кидали» з Кремля, перекладаючи власну відповідальність за розпалювання гібридної війни на потерпілих від неї жителів Донбасу! Втім, ризикну назвати факт, який вони, мабуть, можуть використати у своїй збоченій уяві. Отже, в окупованому нині Єнакієвому є давно закрита шахта «Юнком», де у 1979 році на глибині понад 900 метрів здійснили засекречений експериментальний ядерний вибух у мирних цілях, щоб зменшити частоту раптових викидів вугілля, породи і газу на тутешніх вугільних пластах. До чого ведуть? Майте на увазі: якщо у терористів «ДНР» раптом з'явиться ще й ядерна зброя, на запитання про її походження вже готова відповідь. Де взяв, де взяв? Усіх спробують змусити повірити, що гірники її дістали із законсервованої небезпечної виробки отієї затопленої старої шахти.

Українські пенсіонери не отримуватимуть виплат у російських банках

Любомира КОВАЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

ВАРТО ЗНАТИ. Як відомо, указом Президента України від 15 березня 2017 року №63/2017 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» введено в дію відповідне рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 березня 2017 року.

Це рішення стосується публічних акціонерних това-

риств «СБЕРБАНК», «Ві-Ес Банк», «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк», «ВТБ БАНК» «БМ БАНК». Воно передбачає заборону розміщувати державні кошти на рахунках цих установ.

У зв'язку з цим Пенсійний фонд України зупиняє фінансування відділень вищезазначених банків, а пенсіонерам запропоновано альтернативні варіанти отримання пенсій. Таку інформацію днями було розміщено на офіційно-

му сайті ПФУ. А 24 березня фахівці Головного управління ПФ в місті Києві повідомили «Урядовий кур'єр», що, відповідно до згаданого рішення РНБО, з 1 квітня 2017 року Пенсійний фонд призупиняє фінансування визначених банків.

Пенсії людям, які отримували її через установи цих банків, виплачуватимуть через відділення поштового зв'язку за місцем проживання пенсіонера (доставна дільниця 50). Дата виплати залишається

такою самою, яка була у банку.

Надалі за бажанням пенсіонера виплату пенсії можуть проводити через установи інших банків, з якими підписано договір на виплату пенсій, або доставляти додому співробітники відділень поштового зв'язку. Для цього необхідно подати відповідну заяву до районного управління ПФ за місцем перебування на обліку або до управління з координації та контролю за виплатою пенсій.

ПОДІЇ ТА КОМЕНТАРІ

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 10 березня 2017 р. № 136
Київ

Про внесення змін до Порядку провадження
торгівельної діяльності та правил
торгівельного обслуговування на ринку
споживчих товарів

Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Внести до Порядку провадження торговельної діяльності та правил торговельного обслуговування на ринку споживчих товарів, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 15 червня 2006 р. № 833 (Офіційний вісник України, 2006 р., № 25, ст. 1818; 2007 р., № 73, ст. 2733; 2009 р., № 87, ст. 2939; 2011 р., № 51, ст. 2038, № 61, ст. 2435; 2013 р., № 27, ст. 926), зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 10 березня 2017 р. № 136

ЗМІНИ,

**що вносяться до Порядку провадження торговельної діяльності та правил
торгівельного обслуговування на ринку споживчих товарів**

1. У пункті 5 слова «дозвільних документів (ліцензії, торговельного патенту тощо)» замінити словами «документів дозвільного характеру та ліцензії».

2. У пункті 10:

1) в абзаці четвертому слова «торгівельного патенту,» виключити;

2) в абзаці шостому слова «ветеринарні документи,» виключити.

3. В абзаці другому пункту 11 слово «клеймо» замінити словом «тавро».

4. Доповнити Порядок пунктом 17¹ такого змісту:

«17¹. Забороняється продаж товарів, які імітують продовольчі товари (мають їх форму, запах, колір, вигляд, оформлення, маркування, об'єм або розмір) і ставлять під загрозу безпеку або здоров'я споживачів, зокрема дітей, які можуть сплутати їх з продовольчими товарами, покласти до рота, смоктати або їсти, що може призвести до задухи, інтоксикації, перфорації або непрохідності шлунково-кишкового тракту».

5. Пункт 18 після слів «обов'язкової сертифікації» доповнити словами «в державній системі сертифікації».

6. В абзаці четвертому пункту 21 слово «спеціальних» замінити словом «електронних».

7. В абзаці першому пункту 30 слова «у відведених для цього місцях за наявності у суб'єкта господарювання дозволу на розміщення пересувних малих архітектурних форм та» замінити словами «із розміщенням тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності відповідно до Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності»».

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 22 березня 2017 р. № 192-р
Київ

Про внесення змін до розпорядження
Кабінету Міністрів України
від 13 липня 2016 р. № 502

Внести до розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 р. № 502 «Про запровадження реалізації пілотного проекту щодо державної реєстрації шлюбів» (Офіційний вісник України, 2016 р., № 57, ст. 1978; 2017 р., № 4, ст. 156, № 8, ст. 251) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

розпорядженням Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2017 р. № 192-р

ЗМІНИ,

**що вносяться до розпорядження Кабінету Міністрів України
від 13 липня 2016 р. № 502**

1. У пункті 1:

1) слова «та Чернігові» замінити словами «, Чернігові, Кривому Розі, Бахмуті, Запоріжжі, Білій Церкві, Борисполі, Кропивницькому, Станиці Луганській, Білгород-Дністровському, Полтаві, Кременчуці, Чугуєві, Хмельницькому, Черкасах, Хотині та с. Кам'яниця Ужгородського району Закарпатської області»;

2) доповнити пункт абзацом такого змісту:

«Ініціатива щодо запровадження реалізації пілотного проекту в селі, селищі, місті (крім міст обласного значення) подається до Міністерства юстиції сільським, селищним, міським головою.».

2. У пункті 2:

1) у підпункті 1:

доповнити підпункт після абзацу першого новим абзацом такого змісту:
«У разі надання такої послуги на території села, селища, міста (крім міст обласного значення) клопотання про спроможність надання послуги з організації проведення державної реєстрації шлюбів за обраним заявниками місцем у визначені ними строки задовольняється відповідним виконавчим комітетом сільської, селищної, міської (крім міст обласного значення) ради.».

У зв'язку з цим абзаци другий — шостий вважати відповідно абзацами третім — сьомим;

в абзаці третьому:

перше речення після слів «територіальним органом Міністерства юстиції» доповнити словами «, виконавчим комітетом сільської, селищної, міської (крім міст обласного значення) ради, а після слова «його» доповнити словом «(її)»; у другому реченні слова «третім — шостим» замінити словами «четвертим — сьомим»;

2) підпункт 3 після слів «учасником пілотного проекту» доповнити словами «, або до виконавчого комітету сільської, селищної, міської (крім міст обласного значення) ради у разі надання такої послуги на території села, селища, міста (крім міст обласного значення)»;

3) в абзаці другому підпункту 6 слова «такого відділу» замінити словами «такого органу».

3. У тексті розпорядження слова «відділ державної реєстрації актів цивільного стану» в усіх відмінках і формах числа замінити словами «орган державної реєстрації актів цивільного стану» у відповідному відмінку і числі.

КАДРОВІ ПИТАННЯ

призначає:

ДАНИЛЕВСЬКОГО Вадима Івановича — головою Глобинської районної державної адміністрації Полтавської області з 27 березня 2017 року з строком випробування один місяць та оплатою праці відповідно до законодавства;

ЛЮШИНА Віталія Григоровича — головою Березнівської районної державної адміністрації Рівненської області з 27 березня 2017 року з строком випробування один місяць та оплатою праці відповідно до законодавства;

СОКОЛ Вікторію Миколаївну — головою Глухівської районної державної адміністрації Сумської області з 27 березня 2017 року з строком випробування один місяць та оплатою праці відповідно до законодавства.

звільняє:

ДУДАРЯ Олександра Миколайовича — з посади голови Андрушівської районної державної адміністрації Житомирської області згідно з поданою ним заявою;

ПЕЛИХА Олега Зіновійовича — з посади голови Сокальської районної державної адміністрації Львівської області згідно з поданою ним заявою;

СКАПРОВСЬКУ Тетяну Анатоліївну — з посади голови Любашівської районної державної адміністрації Одеської області згідно з поданою нею заявою.

Ірина ФЕДЧЕНКО
для «Урядового кур'єра»

25 березня 2017 року Національна філармонія України відкриває свій 153-й сезон в Колонному залі імені М. В. Лисенка, де в рамках проектів «Народжені в Україні», «Музичні діалоги — Україна та світ» та до 100-річчя першого виконання «Щедрика» юні й талановиті учні Дитячої музичної школи №10 Печерського району м. Києва виступають зі звітним концертом. Творчість молодих обдарувань вже встигла високо оцінити дорослі глядачі з різних куточків України та багатьох країн світу.

В основу «Щедрика» лягла українська народна щедрівка, але саме обробка композитора Миколи Леонтовича принесла твору світову славу. Вперше мелодія зазвучала 100 років тому, але й досі увес світ зустрічає Різдво під «Щедрик». Всього є п'ять обробок мелодії, створених Миколою Леонтовичем. А в 1921 році їх уперше почула й американська публіка в «Карнегі-холі» у Нью-Йорку.

І ось у чудовий весняний день талановиті діти-музиканти подарують це та чимало інших безсмертних творінь киянам за участі Національного камерного ансамблю «Київські солісти», під художнім керівництвом Анатолія Васильківського та режисурою директора ДМШ №10 Олени Сірченко.

Україна має величезний творчий потенціал, що було доведено і визнано міжнародною спільнотою, і особливо пишеться своїми юними талантами, оскільки діти є джерелом натхнення та надії молодоті та сильної держави.

Склад учасників звітнього концерту вельми різноманітний. Серед них багато лауреатів міжнародних та всеукраїнських конкурсів таких як: «Південний експрес», «Різдвяний зорепад», «Різдвяні мініатюри», «Класичний меридіан», «Консонанс», «Золоті зернята України», «Весняна рапсодія», «Мистецтво XXI сторіччя», «American Protégé 2014», конкурс ім. В. Пухальського, «Різдвяні окта-

Фото Володимира ЗАЙКИ

Учениця дитячої музичної школи №10 Печерського району м.Києва Марія Гасюк з викладачем Інною Гончаровою

ви», «І.С.М.U. і м. Спозіто», «Київська веселка» та інші. Учасники цього величного дійства особливо полубилися глядачам виконанням всесвітньо відомих творів В. А. Моцарта, А. Дворжака, Й. С. Баха, Й. Штрауса, М. Сільванського, М. Леонтовича, Ф. Ліста та інших майстрів музики.

потребує величезної уваги, терпіння і майстерності, як самого учня, так і його батьків. Проте найголовніше — педагога. Так, професійний викладач Дитячої музичної школи №10 Інна Гончарова відшукує та набирає 5-6-річних талановитих дітей. «І далі починається кропітка що-

конкурсу «Мистецтво XXI сторіччя», що проходив у литовській Клайпеді і відбувається раз на два роки», — зазначає вона.

Марія виконувала «Легкий концерт» для фортепіано і струнного оркестру Миколи Йосиповича Сильванського, відомого українського піаніста, композитора та педагога.

Звісно, що дев'ять років — це ще дитинство, проте юна мисткиня не дозволяє собі розслаблятися, має щільний графік репетицій. Вона дуже рада, що й надалі розвиватиме свій талант і даруватиме світові чудову музику. І хто знає, можливо згодом саме їй, проте вже високопрофесійній дорослій та всесвітньо відомій піаністці, рукоплескатимуть після виступів на інших відомих сценах світу.

Дуже добре, що в наш непростий час про такі юні таланти є кому попіклуватися: на ці добрі справи знаходяться кошти і у держави, і у меценатів. То й справді, нехай такі виступи та концерти, на яких свою витончену майстерність показуватимуть діти, стануть хорошою традицією в усіх куточках України.

Дуже добре, що в наш непростий час про такі юні таланти є кому попіклуватися: на ці добрі справи знаходяться кошти і у держави, і у меценатів. То й справді, нехай такі виступи та концерти, на яких свою витончену майстерність показуватимуть діти, стануть хорошою традицією в усіх куточках України.

Обдарованим українським дітям аплодували маленькі та дорослі слухачі та глядачі багатьох європейських країн та США. Серед них можна відзначити лауреата «American Protégé 2014» Антоніо Джонсона (фортепіано); лауреата X Всеукраїнського конкурсу ім. В. Пухальського Софію Суркову (фортепіано); лауреата Всеукраїнського конкурсу «Різдвяні мініатюри» Давида Саука (віолончель) та інших.

Всім відомо, що розвиток таланту, особливо юного,

денна праця, яка насичена і сльозами, і відчаєм, і образами, а також інколи і, чого гріха таїти, відчуттям несправедливості. У фіналі все це перетворюється у натхненний і величний результат. Тож ти пишешся своїми учнями та їхніми перемогами. Саме так, приміром, і розпочала свій творчий шлях юна і талановита українська дівчинка, учениця III класу Марія Гасюк, і результат не забарився: у свої 9 років Маша стала лауреатом престижного Міжнародного

зокрема на розвиток інфраструктури.

Чудовий приклад — 650 метрів дороги, яка веде до місцевого пункту пропуску з Білоруссю в селі Переброди Дубровицького району. Місцева об'єднана громада вирішила: ця дорога їй вкрай необхідна.

Тож і спрямували на ремонт півмільйона гривень власних коштів та ще півмільйона державної субвенції на розвиток інфраструктури, — каже голова Миляцького району Федір Хлебович. — Як-не-як, а саме ця дорога є, по суті, візитівкою всієї держави. А з таких маленьких сільських доріг і складається наша велика Україна.

Із сільських доріг складається країна

Інна ОМЕЛЯНЧУК,
«Урядовий кур'єр»

ІНФРАСТРУКТУРА. «Досить смертей на залізниці в селі Рогаचів!» — з таким гаслом прийшли на сесію Рівненської обласної ради жителі цього села, що за 10 кілометрів від Рівного. Інакше, стверджують, їх не чують.

Наше село розділене залізницею навпіл, а дороги в нас ніколи не було — лише ґрунтова. Так-от, до школи діти йдуть по колії, маршрутки до нас зовсім не йдуть, тож до найближчого перехрестя теж прямуємо по колії. Чи знаєте, скільки людей загинуло на тій злощасній колії за два остан-

ні роки? Восьмеро! Четверо з них — мої родичі, — з боєм розповідає житель села Анатолій Казановський.

Ми вже самі чим тільки можемо ту дорогу мостимо, але все ненадовго, — додають його односельці. — Маша Бронницька сільська рада дотаційна, коштів на дорогу не має, тож і вирішили звернути увагу на вкрай болюче питання в такий спосіб.

Депутати той біль вислухали і звернулися до служби автомобільних доріг із проханням посприяти рогачівцям.

Лише на останній сесії депутатських запитів щодо ремонту доріг надійшло зо два дзвінка — і всі скеровані до тієї

служби. Зрозуміло, що коштів на всіх не вистачить, хоч як би хотілося допомогти всім.

Голова Рівненської районної держадміністрації Володимир Пилипчук вніс ясність: «Ця дорога вже у плані соціально-економічного розвитку району на нинішній рік. Щоправда, коштів на неї поки що не вистачає, але ми готові зробити її в борг». Люди розійшлися.

Та чи так станеться, як обіцяно? До речі, в Рівненському районі ще немає жодної об'єднаної громади: не поспішають тут із децентралізацією. А саме новоутворені громади мають пряме фінансування з держбюджету,

СУБОТНІ ЗУСТРІЧІ

Видатний археолог, графиня
Ірина Ковальова:

«Лікарі діагностували мені професійне шахтарське захворювання»

Фото з сайту uk.wikipedia.org

Видатний український археолог — цих слів достатньо, щоб представити Ірину Ковальову, чие ім'я внесено в різні енциклопедії. Щоб розповісти про цікаву людину і науковця, одного інтерв'ю замало. Можливо, навіть книжки, зокрема тієї, яку Ірина Федорівна написала про себе сама: «Життя, проведене в могилі: сповідь археолога». А поки що до уваги читачів «УК» розмова з професором Іриною КОВАЛЬОВОЮ про минуле і сучасне.

УК Ірино Федорівно, коли ви йшли на історичний факультет, уже знали, що попереду «життя, проведене в могилі»?

— Так. У дитинстві багато читала і археологом захотіла стати під впливом книжки «Плутонія» Володимира Обручева. 1943-го, в німецькій окупації, померла мати, а в 1947-му — батько. Тож мені було 17 років, коли залишилася сама і вступила до Дніпропетровського державного університету. Пенсію на батька тільки до 18 років платили, тому я навчалася і працювала на заводі.

УК Ви були знайомі з багатьма видатними людьми. Наприклад, з Віктором Петровим (Домонтовичем).

— Я тоді працювала в Дніпропетровському історичному музеї. З Інституту археології АН УРСР запропонували поїхати в експедицію Дмитра Березовця — на розкопки могильника салтівської культури на Харківщині. Це X сторіччя н.е., хазари. Дмитро Тарасович спрямував до Віктора Петрова. Я із задоволенням погодилася. Віктора Платоновича знала й раніше, але він тоді мало звертав на мене уваги. А тут усе розпитував про рідне місто. Я від нього отримала багато важливих уявлень про процеси на наших землях у період передслов'янської черняхівської культури — IV—V ст. н.е. Ми були дуже дружні з Петровим і потім, коли я приїжджала в Інститут археології в Київ.

УК Це ж було, коли Петров повернувся з Москви, де невідомо чим займався після свого загадкового зникнення з Мюнхена. Розповідав щось про це?

— Хіба розвідник такого рівня таке розповідатиме? Не знаю, чи відкриється нам коли-небудь ця таємниця. Про себе Віктор Платонович ніколи нічого не говорив. Він обмежувався професійними запитаннями, а ми не дозволяли собі лізти йому в душу. За моїми особистими враженнями, Петров був прихованим дисидентом. І для тих товаришів, що працюють в органах, і для нас він загадка. У той час був уже похилого віку. Невеликого зросту, кругленький. Ходив завжди в модній тоді чесучевій парі. У розкопках сам брав участь. Пре-

красний оповідач. Людина тієї епохи, колорит якої передав у прекрасних книжках. Зокрема написав і мені розповідь, як працював у комісії Інституту археології під час будівництва Дніпрогесу.

УК Що це за експедиція?

— Коли 1927 року почалося будівництво Дніпрогесу, Дмитро Яворницький запропонував створити комплексну експедицію, в яку б увійшли археологи, етнографи, фольклористи, адже прибережні села забирала вода. Її створили на чолі з Яворницьким, а етнографічну і фольклористичну комісії очолював Віктор Петров. Головне, що це була перша в країні новобудовна експедиція. І моя кандидатська дисертація їй присвячена — тоді, коли Яворницький був персоною нон гра та як український буржуазний націоналіст. На кафедрі мені сказали, що писати на цю тему не можна. Але я успішно написала.

УК Як вам це вдалося?

— Рік після захисту не отримувала затвердження. Тоді поїхала у Вищу атестаційну комісію, яка затверджувала дисертації з усього СРСР. У Москві знову сказали, що сумнівна тема. І ось я прийшла на комісію: величезна кімната у клубі цигаркового диму — самі чоловіки. Сидять, як горобці на перекладах, на високих лабораторних табуретах. Можливо, якби вони не розлютили мене своїми запитаннями, так би і не затвердили тему дисертації. Казали: той член експедиції виїхав за кордон і працює на Радіо «Свобода», іншого розстріляли, того репресували тощо. Кажу у відповідь: «Я вивчала те, що ці науковці зробили для науки України. Ми б тих досліджень не мали, адже все затоплене». Врешті затвердили мені дисертацію з дня захисту.

Східна та західноєвропейська порцеляна, знайдена на розкопках Новобогородицької фортеці

УК А потім ви й самі заснували новобудовні експедиції на Дніпропетровщині.

— Із 1971-го по 1990-й я була науковим керівником новобудовних експедицій нашого університету на Дніпропетровщині. А потім ми стали науково-дослідною лабораторією Подніпров'я. Ось подивіться на мої руки: скажете, що це руки професора? Лікарі діагностували мені професійне шахтарське захворювання, бо весь час у землі. Так ось, ми були тоді основними дослідниками на території області. І паралельно з нами працювали науковці Інституту археології. Наприклад експедиція Бориса Мозолєвського.

УК Розкажіть про нього. Ви були там, коли знайшли золоту пектораль?

— Я приїжджала туди в гості, Борис — до мене. Дві мої статті про нього називаються так: «Останній романтик археології». Мозолєвський мав інтуїцію, повністю віддавався професії. При цьому був здатний на блискучі розіграші, дуже комунікабельний. І водночас дуже серйозний дослідник. Його велика заслуга, що зміг пробити дорогу для нових наукових підходів. Мозолєвський напрацював власну методикку. За зовнішнім виглядом кургану визначав, до якого періоду той належав — скіфської чи бронзової доби. Встановив градацію: кургани царські, так звані аристократичні, кургани жерців, дружинні — воїнів.

УК Що цікавого бачили в тій експедиції?

— Там була центральна могила царя, яку раніше вже розікрали. Звідти й походить пектораль. Вона була в тайнику, який зазвичай робили перед входом у камеру. Борис біля нього спіткнувся, викопав глину, а там щось заблещало. Тому між археологами ходила приказка, що Мозолєвський лівою ногою відкрив пектораль. А я туди приїжджала, ко-

ДОСЬЄ «УК»

Ірина КОВАЛЬОВА. Народилася 1930 року в Дніпрі. Закінчила Дніпропетровський держуніверситет. Чемпіон УРСР та СРСР з вітрильного спорту, ст. лейтенант, командир ракетного катера (в запасі) ВМС СРСР та України. Працювала вчителем у сільській школі, керівником відділу археології Дніпропетровського історичного музею ім. Д. Яворницького. З 1961-го по 2015-й викладала у Дніпропетровському університеті ім. Олеся Гончара. Першовідкривач постмаріупольської (квітнянської) та пам'яток зрубно-маївської археологічних культур. Член вченої ради Інституту археології НАН України. Автор численних наукових праць. Доктор історичних наук. 2014 року Ірині Ковальовій призначено довічну державну стипендію для видатних діячів освіти і науки. Потомствена дворянка. По материнській лінії прямий нащадок польського шляхетського роду Костюшків герба «Рох III», має титул графині.

ли розбирали поховання другої камери з жінкою і дитиною 5—7 років. У дитини на руках були золоті браслети — знак належності до царського роду. Один браслет зняли і мені дають. Поміряла на руку, а вона раз — і донизу. Дуже важкі були ці прикраси.

УК Останніми роками ви досліджуєте Новобогородицьку фортецю і містечко Самарь. Яка там нині ситуація?

— Ми копали там за допомогою меценатів з 2001-го по 2013 роки. Потім через брак коштів розкопки припинили. Держава сюди нічого не вклала. Нині в міськраді Дніпра є план, за яким улітку, якщо нададуть кошти, буде закладено два великих розкопки. Я науковий консультант. Різні культурні заходи, які відбуваються на місці фортеці, їй не шкодять. Навпаки — можливо, саме так нам вдасться зупинити кладовище, яке повзе на фортецю, і вже на ній ховають. Хіба так можна!

Маємо унікальну не лише для України пам'ятку, тому що вона багатощарова. Те, що називаємо фортецю, виникло в 1688 році й існувало, доки існував Катеринослав Кільчеський, як форпост. А під ним лежить культурний шар Самарі, яку вперше згадано в документах XVI сторіччя. Довго вважали, що документ — а це грамота польського короля Стефана Баторія — сфальшовано. Натомість ми розкопали набагато більше доказів існування Самарі, ніж писемних. Наприклад, знайшли пломби, якими в той час маркували товар. На них стоять 1525, 1624 роки — період, набагато давніший за фортецю. Далі під Самар'ю знайшли ще давніші, перші шари, залишені Золотою Ордою. І так простежуємо історію цієї місцини, починаючи аж із XIV сторіччя. Маємо величезний матеріал. Ось каталог тільки про Богородицю. Подивіться!

УК Оце ви там знайшли таку красу!

— Усе там. Ось французький найперший фарфор, ось турецький того часу. А це наш український посуд — подивіться який! Це ж розкіш! XVII сторіччя. Дивіться, які глечики, які горщики! А це різні глиняні кахлі, дуже красиві. До речі, інколи чуємо,

що Богородицька фортеця російська. Вона гетьманська, українська! Її ж будував Мазепа, у ній був український гарнізон. За нашими спостереженнями, населення посаду теж було українське. І житло українського типу, і кераміка українська, жодного посуду російського типу ми там не знайшли.

На розкопках у фортеці я переконалася, що пам'ятки нашого українського середньовіччя ніяк не менш цікаві, ніж закордонні, й заслуговують на прискіпливу увагу. Скажімо, фортеця і те, що під нею, здавнюють наше місто. За радянськими даними, Дніпро існує трохи більш ніж 200 років. А якщо ми відштовхуємося від Самарі-1, то аж з XIV—XV сторіччя.

УК Ірино Федорівно, як змінилося ставлення до археології з радянських часів?

— Тоді була тенденція, що все в нас розвивається «від яйця»: все автохтонне, жодних міграцій, вторгнень. Крізь усю історію йде один і той самий антропологічний тип, одна мова — все спільне. Це відповідало концепції войовничого матеріалізму. Нині цих тенденцій, звісно, немає. Але іноді мені хочеться розбити свій старенький телевізор, коли чую, як люди, які називають себе професорами, говорять дрімучі дурниці з екрана про історію.

Стан охорони пам'яток нині набагато гірший. Раніше я могла прийти до керівництва якоїсь організації й сказати: «Ви працюєте там, де мають бути пам'ятки, і я вам не дозволю їх руйнувати». Цього було достатньо. Крім того, нині, коли держава не фінансує великих робіт, існують чорні археологи. Добре хоч, що є меценати, які розуміють важливість збереження пам'яток для майбутніх поколінь і за власні гроші допомагають нам видавати каталоги, проводити розкопки.

УК Читала у Віктора Петрова в роботі «Походження українського народу», що українці — не нащадки трипільців. Так хто ж ми — скіфи, хазари, сармати?

— А цього ніхто не скаже. Єдине зрозуміло: належимо до індо-аріїв.

Наталія БІЛОВИЦЬКА,
«Урядовий кур'єр»

ЛЮДИ І ЧАС

140 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАСИЛЯ ДОМАНИЦЬКОГО

Співавтор Миколи Аркаса
і упорядник «Кобзаря»

ПОДВИЖНИК. Синові священика з Черкащини, хворому на невиліковні в ті часи суходи, доля відвела лише 33 роки. Однак філолог, історик і фольклорист із «буржуазно-ліберальним ухилом», як повідомляли про нього радянські енциклопедії, встиг зробити напрочуд багато. Головна заслуга Василя Доманицького — видання у 1907 році повного і вперше ретельно вивіреного за авторськими рукописами «Кобзаря» Шевченка. Важко уявити, як із цієї титаничної працею, що під силу хі-

ба колективу цілого науково-дослідного інституту, впоралась одна людина. Тим більше, що сотні першоджерел були розпорошені по численних приватних колекціях, які потрібно було розшукати і домотивити про їх вивчення із власниками.

Не менш вагома роль Василя Доманицького у редагуванні знаменитої «Історії України-Русі» Миколи Аркаса, фактичним співавтором якої став знаний історик і літератор. Саме він надав твору досконалості й забезпечив

фахово літературний виклад матеріалів про минуле нашого краю.

Василь Доманицький перший в Україні парламентський журналіст, адже саме він опікувався газетою «Рідна справа. Вісті з Думи», що була виданням української фракції у Державній думі Російської імперії. До речі, на відміну від нинішніх благодійників, які кидають землякам подачки, уродженець Черкащини створив у рідному селі кооператив, що об'єднав селян у спілку.

135 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ КОРНІЯ ЧУКОВСЬКОГО

«Інколи писав невміло,
але брехливо – ніколи»

За часів СРСР твори Чуківського про громадянську поезію скорочували і забороняли, а нині митця видають за суто дитячого письменника

ПОСТАТЬ. Метрична книга однієї з петербурзьких церков зберегла запис про хрещення позашлюбного сина українки Катерини Корнійчукової, якого нарекли Миколою. Нині він більш відомий під псевдонімом Корній Чуковський, що став похідним від поділеного прізвища матері. Автор знаменитого «Мийдодіра» і «Лікарка Айболіта» залишається в Росії найпопулярнішим дитячим письменником, сотні(!) найменувань книжок якого щороку видають загальним накладом 2,5 мільйона примірників.

Корній Чуковський народився у Петербурзі, дитинство і юність минули в поліетнічній Одесі, де його другом був майбутній ідеолог сіонізму Володимир Жаботинський. Саме він порадив недовченому гімназистові, якого на основі так званого циркуляра про кухарчиних дітей позбавили права на продовження навчання, віднести літературні проби пера до газети «Одесские новости». Невдовзі журналіст-самоук не лише здобув визнання і популярність, а й поїхав до Лондона власкором від рідного часопису, в якому буквально за два роки зробив карколомну кар'єру.

Перед початком революції 1905 року Корній Чуковський повернувся до Одеси, а згодом подався підкорювати журналістський олімп до тодішньої столиці Російської імперії Петербурга. Отож за прикладом багатьох російськомовних землячків-українців, які, провівши все життя «на Україні», не спромоглися вивчити маминої мови, столичний фейлетоніст, а згодом літературний критик теж міг віддуритися свого українства. Тим більше, що знаний нині насамперед як дитячий письменник Корній Чуковський здобув світове визнання і високе звання почесного професора Оксфордського університету як видатний знавець російської літератури.

Однак ще у 1911 році, коли прихильне ставлення до Кобзаря загрожувало звинуваченнями у малоросійському сепаратизмі, журналіст написав нарис «Шевченко». Багато віршів і поем Великого Тараса Чуковський знав напам'ять і, за свідченням сучасників, часто декламував у колі друзів. Та найвагоміший доказ трепетного ставлення митця до України й української мови — книжка «Высокое искусство», п'яту частину обсягу якої присвячено аналізу російськомовних перекладів поезій Шевченка. На переконання Чуковського, недовіком більшості з них стало надання унікальній поезії українського генія «сусального обличчя камаринського доброго молодця», внаслідок чого Тарас у російській транскрипції постає «поетом середньої руки», яким невідому чому так пишуться і захоплюються українці.

Причина невдач перекладачів — в ігноруванні того, що мова Шевченка «не праздний перезвон стиховых побрякушек, а могучее средство для наиболее действенного выражения чувств и дум». Без розуміння цього, стверджував Чуковський, слова ве-

ликої любові й народного гніву в перекладі перетворюються на сентиментальний «песенник о вышневых садах и чернوبرовых красавицах».

Не менші заслуги нашого земляка-літературознавця у відкритті росіянам їхніх власних поетів. На відміну від «несамовитого» Віссаріона Бєлінського, в якого, за словами Чуковського, «блеск изложения выше вкуса», майбутній професор Оксфордського університету зацікавив світ саме глибиною досліджень творчості й долі Некрасова та його сучасників-поетів. У працях науковця вони постали живими людьми, які завдяки слабкостям і помилкам стали ближчими, зрозумілишими й улюбленими.

Чуковський вистраждав право заявити: «Я інколи писав невміло, але брехливо — ніколи». У часи панування соцреалізму критик мав мужність доводити, що у мистецтві є «лише два напрями — талановитий і бездарний. Талановитий романтик дорожчий за бездарного реаліста, а обдарований реаліст набагато потрібніший, ніж пустопорожній романтик».

За царизму Чуковський замалим не опинився на каторзі за образу «государя-императора», а у сталінські часи його нещадно критикували за аполітичну дитячу «чуковщину». Знаний у світі літературознавець, відзначений у 1962 році Ленінською премією за дослідження творчості Некрасова, за правління Брежнєва був серед 25 видатних діячів культури і науки, які підписали лист проти реабілітації сталінізму. Не дивно, що багато хто пов'язує випадкове зараження Чуковського хворобою Боткіна в лікарні через укол погано продезінфікованим шприцом з турботою радянських спецслужб, представники яких жорстко контролювали навіть церемонію його похорону.

5 РОКІВ ЗАГИБЕЛІ ОКСАНИ МАКАР

Критична маса безкарності

ТРАГЕДІЯ. Хтось із мурдрик сказав, що приводом для революції майже завжди стають дрібниці, хоч насправді крах злочинних режимів цілком закономірний, бо вони падають під тягарем власних гріхів. Повною мірою це стосується епохи владарювання Януковича, грізним застереженням для яких мали стати масові акції протесту, що прокотились Україною після трагедії з Оксаною Макар.

З урахуванням тодішніх українських реалій нічого надзвичайного начебто не сталося: ввечері 9 березня 2012 року в Миколаєві троє молодиків підіслали у барі до 18-річної дівчини і, найімовірніше, щось підсипавши їй у випивку, скористалися безпомічним станом жертви. І навіть якщо юнка через необачність добровільно зайшла в гості до знайомого їй хлопця, то це ще не привід для групової сексуальної наруги над нею та замаху на вбивство, щоб замести сліди згвалтування.

Однак міліція продемонструвала абсолютне і повне небажання розслідувати злочин. Троє кривдників затримали ввечері 10 березня, а наступного ранку двох з них відпустили під підписку про невиїзд. Ця подія відбувалася малим призначити лише одного, тимчасом як прийомному синкові экс-голови місцевої райдержадміністрації та дитятку з прокурорської родини планували статус свідків.

Розрахунки охоронців прав мажорних виродин порушили масштабні мітинги, що прокотилися всією Україною. Тисячі протестувальників вимагали одного: чесного розслідування злочину і справедливого покарання вбивць, адже попри зусилля медиків, 29 березня 2012 року Оксана Макар померла.

Резонансною кримінальною справою змушені були опікуватися вищі посадові особи держави включно із президентом Януковичем, генпрокурором Пшонкою і міністром внутрішніх справ Захарченком. У результаті одного миколаївського гвалтівника засудили до довічного ув'язнення, а двох його

Акції на підтримку Оксани Макара довели, що різниця в мові та менталітеті не перешкоджає українцям разом обстоювати справедливість

поплічників — до 15 і 14 років позбавлення волі.

Та хепі-енду не вийшло. 9 березня 2012 року в Миколаєві ще один садист просто на зупинці громадського транспорту жорстко побив 18-річну Сашу Попову, яка абсолютно випадково потрапила йому на очі. Вона пережила клінічну смерть, 72 дні перебувала в комі й лише дивом вижила, ставши інвалідом.

Уранці 15 березня 2012 року в передмісті Сімферополя знайшли понівечену і роздягнену 25-річну Настю Салтанову, яка померла в лікарні. Її вбивці відбулися переляком, адже, за висновком експертів, дівчину нібито загризли собаки, які, за версією слідчих, перед тим роздягли і згвалтували її.

Ще однією гучною справою часів Януковича стали пригоди Віталія Файнгольда, сина мільонера із Сімфе-

рополя Йосипа Файнгольда. Загубив під колесами крутої іномарки, якою кермував мажор, 25-річної байкерші Нікіти, звинувачення у згвалтуванні, хуліганстві, побитті співробітників міліції і прокуратури — це лише частина подвигів безкарного нащадка шанованого тата.

На цьому тлі вчинок тодішнього депутата Луганської міськради Романа Ландіка, який у ресторані жорстко побив 20-річну модель Марію Коршунову, був мало не дитячими пустощами. Тим більше, що синок мільонера і тодішнього нардепа від Партії регіонів мав намір, за словами мажора, лише переконати дівчину, що алкоголь у її віці шкідливий.

Та врешті-решт критична маса безкарності переламала хребет злочинному режиму, продемонструвавши, що навіть легендарне довготерпіння українців має межу.

240 РОКІВ З ДНЯ ЗАГИБЕЛІ МАКСИМА БЕРЕЗОВСЬКОГО

Трагедія і безсмертя
українського Моцарта

Цей пам'ятник у Глухові втілює розпач Березовського, талант якого в Росії не спромоглися ні належно оцінити за життя композитора, ні навіть зберегти його достовірний портрет

ГЕНІЙ. На фасаді знаменитої Болонської музичної академії лише дві меморіальні дошки вшановують пам'ять чужоземних композиторів, які навчалися тут: австрійця Амадея Моцарта й українця Максима Березовського. Однак якщо першому по поверненні на рідну землю судилися за знання і пошана, то другому — скромна посада капелмейстера придворної капели у Петербурзі, нестатки й передчасна загибель.

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

На тернопільській сцені розіграють сімейні сцени

ПРЕМ'ЄРА. У своє професійне свято актори тутешнього драмтеатру прийдуть до глядача з постановкою «Язичники»

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»

Останніми роками тернопільські глядачі вже добре знають, що до свого професійного свята творчий колектив драмтеатру ім. Тараса Шевченка запропонує нову виставу. Торік режисер-постановник народний артист України Олег Мосійчук піднімав ім настрій відомою комедією Олексія Колонійця «Фараони». Нинішнього ж березня вирішив звернутися до твору драматичного. Щоправда, конкретний жанр він замаскував під звичне визначення «сімейні сцени». А де родина, відаємо, то там завжди цілий моток нерозв'язаних проблем-труднощів, а почасти й важкі психологічно, незрозумілі серцю стосунки-взаємини, що можуть навіть принести багато лиха, біди.

Отож у свято Олег Мосійчук запропонує глядачеві не розслаблятися, не бути пасивним, а уважно стежити за сімейними перипетіями, відчутти сповна біль цієї родини й водночас кожному замислитися над атмосферою, що панує в його власному гніздечку. Адже, на глибоке переконання пана Олега, театр покликаний хвилювати. І цього разу занепокоєння, переживання викликати будуть дійові особи п'єси Ганни Яблонської «Язичники».

Як відомо, автор саме за цей твір мала отримати премію, за якою й прилетіла 24 січня 2011 року до ролейської столиці. Але ста-

лося непоправне — внаслідок терористичного вибуху двадцятирічна Ганна загинула в залі московського аеропорту. Коли «Язичники» прочитав Олег Мосійчук, то, як стверджує, його відразу щось «щипнуло». Зовнішня форма цієї п'єси вида-лася йому «простенькою», де, проте, майстерно, яскраво, по-філософськи на прикладі однієї родини показано величезний зріз нашого суспільства. «Твір такий, як саме наше життя, мене це надзвичайно захопило», — зазначає пан Олег. Одна-че на два роки відклав роботу над сценічним втіленням «Язичників». Описля ж узявся працювати над цим матеріалом, «щось забрав, щось міняв місцями, бо треба було перенести п'єсу на

театральний майданчик». Знаємо, що автор вклала в уста своїх персонажів чимало лайливих, непристойних слів. Чи зберіг цю ненормативну лексику в своїй новій постановці тернопільський режисер? Він не сповідує вульгарних виразів, висловлювань, уникає їх, бо вважає, що має бути щось чистіше й святіше. «Гадаю, забудував так стосунки між персонажами, що всі ці слова прочитуватимуться поза фразами», — ділиться думками Олег Мосійчук. За хвилинку зауважує: п'єсу назвали скандальною не лише тому, що вона рясніє матюками, а ще й тому, що ми не стаємо кращими.

Режисер-постановник певен, що в новій сценічній роботі шевченківців ко-

жен з глядачів, незалежно від віку, фаху, соціального стану, відшукає для себе якісь відповіді чи поставити знаки запитання, які треба буде розшифровувати, чому ми такі, чому світ такий.

До вистави «Язичники» режисер-постановник залучив усі покоління акторів театру. Передусім тут гратимуть аж три народні артисти України: Люся Давидко втілить образ Наталі Степанівни, а Ярослава Мосійчук — Марини, В'ячеслав Хім'як зіграє роль сусіда Боймана. Своє бачення молоді героїні Христини покаже акторка Юлія Хміль. А над роллю її батька Олега працював заслужений артист України Микола Бажанов.

Чергове з'ясування родинних стосунків (зліва направо): Марина (народна артистка України Ярослава Мосійчук), Христина (актриса Юлія Хміль) та Олег (заслужений артист України Микола Бажанов)

Натхнення з Квіtkового джерела

Роман КИРЕЙ,
«Урядовий кур'єр»

ТВОРЧИСТЬ. У селі з поетичною назвою Квітки, що в Корсунь-Шевченківському районі на Черкащині, триває весняна посівна. Зрання й до темна механізатори — в полі, прагнуть зробити все, аби й цього річного урожаю був вагомим. Однак після роботи хлібороби не завжди поспішають по домівках. Двічі на тиждень у будинку культури Квіток — репетиція місцевого самодіяльного театру. Багато сільських трудівників уже давно знайшли себе ще й у акторському мистецтві. У їхньому репертуарі — зо два десятки переважно класичних творів. І досі в селі розповідають, як уперше в їхньому будинку культури поставили відому п'єсу «Фараони». Тоді це було справжнє диво — самодіяльні актори так майстерно виконува-

ли свої ролі, що й столичний театр міг би позаздрити. Подивитися виставу приїжджали з сусідніх сіл та районів.

Сьогодні аматорський колектив працює над п'єсою Степана Васильченка «Куди вітер віє» — про події квітня 1918-го. На сцені — й трактористи, і вчителі, і фельдшері, й продавці. Вони сповна віддаються своєму захопленню, ще й це раз повторюють репліки, добиваючись найбільшої виразності, шукаючи правильні логічні наголоси, підбираючи необхідний реквізит. Костюми теж не купують, ексклюзивний постачальник — бабусині горища, сільські умільці.

— На репетиції не зазісняємося, які б зайняті не були, — розповідає медсестра місцевої амбулаторії Алла Кисіль. — Нас об'єднали любов до сцени, акторські здібності, прагнення вне-

сти в наше буденне життя щось особливе, святокове.

Історія ж театру почалася ще далекого 1977-го. Але тоді після кількох успішних вистав подальша творча діяльність згасла. «Друге дихання» у театраль-ного колективу відкрилося у 2005 році, коли директором будинку культури призначили Станіслава Шпунтенка. Він і вирішив відновити театр, узявся сам керувати колективом. Його енергія запалила багатьох любителів народного мистецтва. Нині в театраль-ному колективі 30 самодіяльних акторів із досвідом, а ще працює молодий театр, у якому шліфує свою майстерність десяток юних аматорів.

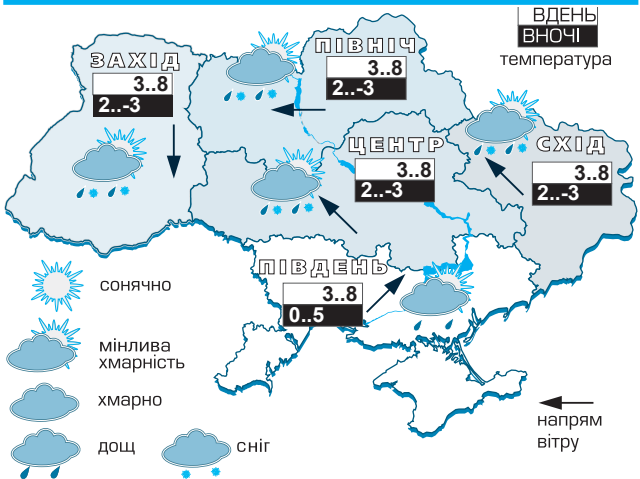
Ретельно працюють над новими виставами, доводячи до досконалості кожну дію. Та й репертуар легким не назвеш. Класиків Миколу Гоголя, Михайла Старицького та Григорія Квітку-

Основ'яненка намагаються прочитати по-новому, адже у їхніх п'єсах є чимало такого, що й нині звучить актуально, викликаючи схвалення в глядачів. Станіслав Шпунтенко, який тут і директор будинку культури, і керівник театру, й актор, ставиться до театральної справи дуже відповідально, чого й від інших добивається.

— Щоб вистава сподобалася, запала глядачам у душу, треба весь матеріал пропустити через своє серце, злитися з її героями, — гаряче переконує він коле-гам-аматорів.

Але, схоже, переконувати самодіяльних акторів і не потрібно. Всі вони просто закохані в театр, вважають його успіх справою честі. Тому й працюють на репетиціях, як мовиться, до сьомого поту, аби довести, що не дарма театр носить звання народного.

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 26 БЕРЕЗНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	+2 -3	+3 +8	Черкаська	+2 -3	+3 +8
Житомирська	+2 -3	+1 +6	Кіровоградська	+2 -3	+3 +8
Чернігівська	+2 -3	+3 +8	Полтавська	+2 -3	+3 +8
Сумська	+2 -3	+3 +8	Дніпропетровська	+2 -3	+3 +8
Закарпатська	+2 -3	+8 +13	Одеська	+1 +6	+3 +8
Рівненська	+2 -3	+2 +7	Миколаївська	+1 +6	+3 +8
Львівська	+2 -3	+1 +6	Херсонська	0 +5	+3 +8
Івано-Франківська	+2 -3	+2 +7	Запорізька	0 +5	+4 +9
Волинська	+2 -3	+1 +6	Харківська	+2 -3	+3 +8
Хмельницька	+2 -3	+3 +8	Донецька	+2 -3	+3 +8
Чернівецька	+2 -3	+1 +6	Луганська	+2 -3	+3 +8
Тернопільська	+2 -3	+2 +7	Крим	0 +5	+4 +9
Вінницька	+2 -3	+3 +8	Київ	-1 +1	+4 +6

Укргідрометцентр

Стрічка про нашу гідність знову перемогла

Оксана ГОЛОВКО,
«Урядовий кур'єр»

ДОКУМЕНТАЛІСТИКА. Фільм «Переломний момент: Ві-йна за демократію в Україні», співрежисери якого — володар трьох «Оскарів» Марк Джонатан Харріс та режисер «Поводиря» Олесь Санін, визнано найкращим документальним фільмом на міжнародному кінофесті SLO Film Fest у Сан Луїс Обіспо. Про це повідомляє прес-служба Держкіно.

«SLO Film Fest — фестиваль незалежного кіно, який традиційно проходить у березні у м. Сан Луїс Обіспо, штат Каліфорнія. Це вже друга перемога фільму, який до цього було визнано найкращим документальним фільмом кінофестивалю EtCultura у Флориді», — йдеться в повідомленні.

За словами сценариста фільму Пола Волянського, присутнього на церемонії нагородження, на покази «Переломного моменту» були розкуплені усі квитки. «Коли на церемонії нагородження я висловив подяку українському народові за те, що в часи «альтернативних фактів» і фейкових новин вони досі вірять у те, що правда — понад усе, аудиторія у 800 осіб вибухнула тридцятисекундними оваціями. Було неймовірно відчувати, наскільки фестиваль і люди в Сан Луїс Обіспо підтримали «Переломний момент» і нерівну боротьбу України за демократію», — сказав він.

«Переломний момент» — це погляд на війну та революцію в Україні очима простих учасників цих подій. Серед головних героїв — дитячий театральний режисер Андрій «Богема» Шараскін, лікар Всеволод Стеблюк, рабин Натан Хазін та інші учасники революції на Майдані та війни на сході України, що облишили своє звичне життя заради створення більш демократичної, справедливої і незалежної держави. Фільм показує інтенсивну боротьбу, яка на цей момент забрала життя понад 10 тисяч українців, а мільйони позбавила власних домівок.

Стрічка охоплює період 2013-2016 років, який обернувся для України часом величезних випробувань і викликів. У ній зібрана кіносвідчення політичних, кримінальних, військових злочинів та терактів на території України. За час роботи над фільмом було записано 86 інтерв'ю з учасниками подій на Майдані та сході України і зафільмовано майже 600 годин робочого кіноматеріалу.

Українська прем'єра фільму на провідних телеканалах країни відбулася у лютому 2017-го, до річниці пам'яті Небесної Сотні.

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

Засновник — Кабінет Міністрів України
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2 від 12 квітня 1994 року
Передплатні індекси «Урядового кур'єра» —
61035, 40227 (соціальний)

Головний редактор — Сергій БРАГА
Перший заступник
головного редактора
Леонід САМСОНЕНКО
Заступники головного редактора:
Павло БЕБА, Лариса УСЕНКО

Адреса в Інтернеті: www.ukurier.gov.ua
Адреса редакції: 01008, Київ, вул. Садова, 1
Телефон для довідок: 253-12-95.
Телефони відділу реклами: 253-55-09,
факс: 230-06-71, e-mail: adv@ukcc.com.ua
«Урядовий кур'єр» виходить у вівторок, середу, четвер,
п'ятницю та суботу
Зам. № 53274. Тираж 20330

Листування з читачами тільки
на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність
інформації та реклами несуть автори
та рекламодавці.
Набрано і зверстано у комп'ютерному
центрі «Урядового кур'єра».
Друк: ТОВ «Мега-Поліграф»,
04073, Київ, вул. Марка Бовчка, 12/14
www.mega-poligraf.kiev.ua